IX. évf. 3. szám 1997. május – június

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Katona István: Miért örül(het)nek a keresztények?

Prohászka: Modern pünkösd

TÜZ evangelizációk országszerte '97. május 22-25.

MODERN PÜNKÖSD

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

A pünkösd a lélekkiáradásnak ünnepe, melyen úgy imádkozunk, hogy: Küldd ki lelkedet, s minden megújul, s megújítod a föld színét. Egy új világnak alapja Krisztus, de a világ még nem kész s nem is épül egy nap alatt, ha pünkösdi erők dolgoznak is rajta; ez új világnak gyökere Krisztus, de a gyökér nem nő ki világot beárnyékoló fává, ha pünkösdi napsugár szövi is rostjait; hanem az alakuláshoz s elváltozáshoz egyesekben éppúgy, mint a társadalomban sok-sok idő kell, s ami a fő, a fejlesztéshez s az alakításhoz ugyanaz a művészi géniusz kell, amely a megfogalmazáshoz kellett. Minden műnek folytatására kongeniális lélek kell; a krisztusi műhöz tehát krisztusi lélek kell, azért küldte Krisztus az Ő Lelkét, ki tőle származik; azért lehelte ránk az Ő Lelkének leheletét, mely oly erős, mint a vihar s oly lágy, mint a szellő, s ép azért alkalmas arra, hogy a köznapi életbe a hűség inspirációit s a küzdelmekbe a vértanúság áldozatkészségét lehelje.

Ez a Lélek most is dolgozik a világban; egy helyen szivárog, másutt árad; egy helyen csak virító parázs, másutt új eszmék s ragyogó gondolatok fényszórója; itt csak régi gyalogutakon vezet, ott meg világfordulatokat s új irányokat támaszt vágyak s törekvések számára; egyesekben a szívnek változatlan, ősi kívánságait növeli s gondozza, másokban új igényeket támaszt s új művekbe fekteti erőiket; mindnyájunkban pedig, kik hiszünk benne s kik szeretjük s tiszteljük őt, törhetetlen bizalmat ébreszt küldetése s föladatai iránt, kiváltképpen azt a bizalmat, hogy az erkölcsi világ, tehát az egész emberiség, mivel Krisztus Urunk a lelkét küldte nekünk, nemcsak föl van szerelve a fölocsúdás s a gyógyulás erőivel, hanem folytonos fejlődés s alakulás útján jobb s boldogítóbb állapotok felé tart. Ez az én pünkösdi hitem: hiszek a Szentlélekben, a fejlesztő, javító, új s jobb világ kialakításán dolgozó Lélekben.

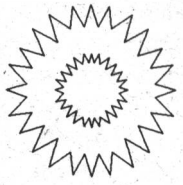
Van azonban ennek a pünkösdi hitnek is sok Tamása, amint van s volt a húsvéti hitnek is; s valamint azok a hitetlen Tamások a föltámadt Krisztust megtapogatni akarták, úgy ezek a pünkösdi Tamások is a pünkösdi lelkesülést folyton látni, az apostoli világhódítás viharát hallani akarják; szeretnék szemlélni a világelváltozást és statisztikailag megtapasztalni a javulást, s ahelyett, hogy ezt látnák s tapasztalnák, rámutatnak az egyház térvesztéseire, a természetfölötti hit sorvadására, a naturalista fölfogás terjedésére, az erkölcsök lazulására, az erény s jellem ritkulására s kétkedve kiáltják: hol van hát az a pünkösdi Lélek, s hol van a műve, a jobb világ s erkölcsi haladás?!

Elismerem, hogy nehéz dolog az erkölcsi haladás és süllyedés mérlegét összeállítani, s szinte lehetetlen eldönteni a kérdést, vajon egyik korszak jobb-e, mint a másik; mert hiányok s előnyök lehetnek az egyikben is s a másikban is, s a különböző hiányok s előnyök erkölcsi értékelése megint csak egyéni nézőpontok szerint történik. Vannak azonban az erkölcsi kritériumoknak objektív fokozataik is, melyek szerint nemcsak egyéni értékelésekhez, hanem tárgyilagos ítéletekhez is juthatunk, s e kritériumok közt a legmegbízhatóbb a szeretet. Egyéni s társadalmi erkölcs ott van emelkedőben, ahol az egyéni s a társadalmi szeretet, mondjuk a karitász s a szociális érzés van növekvőben. S ha e kritériumot tartom szem előtt, akkor látnom kell a régi pünkösdi tűznek szikraesőjét, mely a modern társadalom földjére hull s találkoznom kell a krisztusi energiáknak fakadásával lépten-nyomon; bár ugyanakkor fájlalom az erkölcsiség sebeit s azt a szégyent, melyet szertelenség és élvezetvágy hoz a civilizációra, s azt a poklot, melyet önzés s kegyetlenség teremt családok, gyermekek s szegények számára.

S azt a pünkösdi szikraesőt én abban látom, hogy tagadhatatlanul fokozódik bennünk az érdeklődés a szegény, szenvedő nép iránt, s ugyancsak egyre nyomasztóbban nehezedik ránk a felelősség terhe, hogy ennek a nyomorúságnak valamiképpen mégis csak mi vagyunk az okai, s azt tűrni nem szabad s azon segíteni kell. Fokozódik bennünk a hit, a jobb világba vetett hit, amennyiben hiszünk a lehetőségben, hogy a hajléktalanokat is, a züllötteket s alávalókat is menteni lehet, s azokat is emelni kell, s hogy ehhez a társadalomnak úgy van köze, mint az édesanyának köze van a gyermekéhez, könnyeikhez s szégyenükhöz, s hogy ehhez mindnyájunknak is közünk van, mert addig, míg körülöttünk milliók boldogtalanok s átkozzák sorsukat, addig egy ember sem lehet igazán boldog s megelégedett, csak önfeledés árán, tehát emberhez nem illő és nem méltó módon.

FOLYTATÁS A 19. OLDALON ⇒ ⇒ ⇒

TAPASZTALATOK ÉS ALAPMAGATARTÁSOK A KARIZMATIKUS MEGÚJULÁSBAN

TANÍTÁS

„Álljatok készen arra, hogy megfeleljetek mindenkinek, aki reménységetekről kérdőre von titeket."

1Pt 3,15

I. rész

UTUNK KRISZTUSSAL

»»» A meghívás

Isten személyes hívása áll mindegyikünk útjának kezdetén. Egy keresztény testvérünk tanúsága, egy imaközösségben való részvétel, vagy más indítás mozdított ki minket addigi életünkből. Ezt gyakran csodálkozva, néha vonakodva és ellenállva követtük. Ebben a hívásban Isten működését ismertük fel és azt, hogy Isten nyilvánvalóan új módon – Szentlelke által – akar Jézus Krisztussal mélyebb közösségre és az Ő szorosabb követésére vezetni minket. Egyre inkább nő az a meggyőződésünk, hogy olyan úton járunk, amely az egész egyház számára jelentős, méghozzá a föld minden országában, katolikusok és más vallású keresztények körében egyaránt.

»»» Új vágy

Új vágy támadt bennünk, hogy Istent egész szívünkből és minden erőnkből keressük és szeressük. Rég eltemetett remények és eddig magunkban észre sem vett képességek kerülnek napvilágra és kezdenek kibontakozni. Isten ígéretei aktuálissá válnak és megtanuljuk, hogy új módon, komolyan vegyük azokat, hogy átadjuk neki az életünket és rábízzuk magunkat a mindennapi élet kicsi és konkrét dolgaiban is. Ha ez a hit néha kemény leckét kap is, a megtérést és tisztulást folytonos lelki béke kíséri, s gyakran meglepetés és mélységes lelki öröm is erősíti.

»»» Találkozás Istennel a közösségben

Sokan újra felfedezik a Szentírást. Megélik, hogy Isten még ma is szól az emberekhez Igéjén keresztül, és hogy válaszolhatnak neki. Legtöbbjük számára olyan meglepő a találkozás az élő Úrral, hogy ugyanolyan tanúságtételre kényszeríti őket, mint a tanítványokat is, miután találkoztak a Feltámadottal (vö. ApCsel 4,20). Ez a tanúságtétel és a mások hitében és imájában való közvetlen részesedés kölcsönös megerősítést jelent (Róm 1,1; Mt 10,32), és új szempontból engedi meg tapasztalni az egyházat. Az összejöveteleken és a különböző események alkalmával az adott helyzetnek megfelelő, szabadon fogalmazott imákat mondanak, hasonlóan az őskeresztény közösségekhez (Mt 11,25; Jn 11,41; Jn 17; ApCsel 4,23-31), és így mindenki hozzájárul valamivel az istentisztelethez (vö. 1Kor 14,26).

»»» Karizma = „ajándék"

A „karizma" – ajándék – abból származik, hogy az Úr közel van és szeret bennünket. Hitünknek ez az alapigazsága újra megtapasztalhatóvá válik úgy egyénileg, mint közösségileg. Sokaknál ez elszakadást jelent egy olyan Isten-fogalomtól, ami negatív, félelemmel és szorongással terhelt volt – és odafordulást jelent az „Urunk, Jézus Krisztus Atyja" pozitív istenképhez, ami felszabadítólag hat. Az Istenben való öröm növekedésével és azzal, hogy egyre többször hálát adunk az Ő atyai gondoskodásáért, szeretetéért, lassan eltűnik a vallásos életből a teljesítménycentrikus gondolkodás és a kötelességteljesítés kényszere. Növekszik bennünk az a képesség, hogy magunkat Isten kezébe adjuk, bizalmatlanság és félelem nélkül.

»»» Lélekmegtapasztalás

Isten „ajándéka" mindenekelőtt maga a Szentlélek, *„akit az Atya szeretete a szívünkbe árasztott"* (Róm 5,5). Az első keresztény közösségekben gazdagon megtapasztalták ezt a Lélek-ajándékot (ApCsel 2,4; 4,31; 8,17; 10,45; 19,6; Gal 3,2). Az egyháztörténelem folyamán ez

mindig más és más formában elevenedett meg. Ha a mai időkben sok keresztény ezt az erőt, amely jellegében pünkösdre emlékeztet, mélyen és elevenen megtapasztalja, akkor az első feladat nem abban áll, hogy ezt a történést megmagyarázzuk, hanem hogy arról tanúságot tegyünk. A kölcsönös tanúságtételek és megtapasztalások által növekedett közöttünk a világosság és az a bizonyosság, hogy Isten most nyilvánvalóan új módon hozza működésbe és engedi kiáradni a Lelket (ApCsel 4,31).

Néhányunk számára ennek a tudomásul vétele a meglepetés erejével hat, olykor teljesen készületlenül ér; mások fokozatosan belenőnek. Sokunk számára ez akkor következik be, amikor először adjuk át magukat az Úrnak, vagy megújítjuk odaadásunkat a keresztény testvérek előtt, akik ezt imádsággal kísérik. Előfordul, hogy néhányan inkább fájdalommal élik meg Isten érintését, ugyanakkor érzik a türelem és a bizalom erejét. Nekik talán még sokáig kell várni a belső szabadulásra és örömre. De mindig mozgásba jön egy terület, amely felett az ember nem rendelkezik önmagától, ezért úgy érzi, úgy tudja, itt „Más" munkálkodik benne (Jn 3,8).

»»» A szeretet, mint ajándék

A Lélek legfőbb hatása a szeretetre való képesség kibontakozása. Egy olyan belső készséget ad, hogy Isten akaratát keressük és cselekedjük. Itt tehát a szeretetet nem úgy kell érteni elsősorban, mint fáradozásunk eredményét, vagy mint követelményét, hanem indítást, amely megérinti azt az embert, aki vele készségesen együttműködik. Az Isten iránti szeretet többek között megmutatkozik az imához való új képességben, a Szentírás iránti növekvő érdeklődésben, az eucharisztia ünneplésének örömében, és a helyi közösségben (egyházközségben). A szeretet megmutatkozik továbbá abban a növekvő képességben is, ahogy valaki Krisztushoz hasonlóan akar élni a családban, hivatásban, egyházközségben és társadalmi tevékenységekben egyaránt. Növekszik az érzék mások öröme és szüksége iránt, továbbá növekszik a türelem abban, hogy mások nehézségeit hordozzuk. Kiúttalannak tűnő helyzetekben fokozódik a terhelhetőség és teherbíróképesség. És ha emellett követünk is el újra hibákat, mégis ezeknek a képességeknek a növekedése a Szentlélek működésének az ismertetőjele (Gal 5,22).

»»» Az elfogadás, mint alapmagatartás

Lassanként az élet minden területe az Istennel való találkozás helyévé válik. A kereszténynek szabad Istent *„minden* dologban megtalálni" és megéli, hogy Isten mindenben munkálkodik, még az emberi képességekben is. Így ezeket egyre inkább, mint ajándékokat – karizmákat – tapasztalja meg, és ennek megfelelően használja. Ezzel eltűnik az emberek tevékenységéből a hamis magabiztosság; s helyet készít egy elfogadó alapmagatartásnak, amiből kiindulva a cselekvés célirányosabbá és biztosabbá válik. Így az egész élet egyre inkább „karizmatikussá" lesz.

»»» Képesség Isten által

Mindezek mellett Isten kapcsolódik a természetes adottságokhoz is, megtisztítja (finomítja) azokat, nem ritkán új adottságokat ébreszt. Ezek abban a mértékben válnak „karizmákká", amennyiben azokat Isten Lelke áthatja és vezeti. Kívülről nézve alig lehet megkülönböztetni a Lélek működését a tisztán emberi aktivitástól. Mégis néha messze túlszárnyalja az eredmény az ember adott lehetőségeit, úgy hogy – ha Isten Lelkének tipikus jellegzetességei megvannak (Gal 5,22) – Isten működése világosabban előtűnik. Ezért beszél a II. Vatikáni Zsinat *„legragyogóbb és egyszerűbb"* kegyelmi ajándékokról.

»»» Szokatlan karizmák

Szinte maguktól illeszkednek bele ebbe az alapstruktúrába az egyes kegyelmi ajándékok megtapasztalásai, amelyről a Szentírásban olyan gyakran van szó (ApCsel; 1Kor 12-14; Róm 12), bár sok keresztény véleménye szerint ma már ezek alig fordulnak elő. Mégis érvényesek ma is ezek a szavak, amelyeket az Úr mondott: *„Akik hisznek, azokat jelek fogják kísérni"* (Mk 16,17), legyen az gyógyulás, isteni vezetés, vagy egy szolgálattétel. Ezekben az adományokban az a közös vonás, hogy az ember egész világosan megtapasztalja Isten felhívását és ennek megfelelően az Ő rendelkezésére bocsátja önmagát úgy az imában, mint a beszédben, vagy cselekedetben.

II. rész

NEHÉZSÉGEK ÉS VESZÉLYEK AZ ÚTON

Jézus Krisztusra leszállt a Szentlélek a megkeresztelkedésnél, majd Őt *„a pusztába vitte és ott megkísértette az ördög"* (Lk 4,2). Ugyanígy, ha elindulunk Krisztus követésének útján, mi is próbatételnek leszünk alávetve. Minél egyértelműbb lesz Isten útja, annál tisztábban kerülnek napfényre a bennünk levő hamis tendenciák is. Ezeket a hamis tendenciákat szeretném most feltárni, hogy más is megmenekülhessen tőlük.

»»» 1. A megtapasztalás igézetében «««

Ebben az igézetben előfordulhat, hogy a figyelem túl erősen irányul a lelki megtapasztalásokra, így azok saját maguk lesznek „érdekesek". Van, aki eleinte teljesen Is-

ten megtapasztalásának tüzében szeretne élni, azonban az idők folyamán letér a feltűnést keltő „kísérő jelenségek" (keretjelenségek) felé. Például egy téves buzgalom arra csábítja, hogy inkább a „karizmatikus megújulásról" beszéljen, mint Jézusról és az Ő evangéliumáról. Másvalaki újra és újra a különlegeset keresi, ezért a vallási kapzsiság és élménykeresés csapdájába esik. Ha azután kimaradnak az érezhető imakegyelmek vagy feltűnő jelek, ez az ember nagyon csalódott lesz. Az ekkor fellépő kísértés egyrészt rezignációhoz és a hitben való elbizonytalanodáshoz vezet, másrészt oda, hogy a testvér bizonyos mértékű szorongástól hajtva a vallási érzelmek zsákutcájába jut, vagy túlzásba viszi a már megkapott karizmák használatát (vö. 1Kor 14,12; 14,18-20; 1Kor 14,27-30). Ehhez társul még a többiekkel való összehasonlítgatás és rejtett irigység. Így az ember tekintete arra irányul, hogy saját életében állandóan figyelje Isten működésének tényleges nyomait.

»»» Lelki szegénység

Ha azt vesszük észre, hogy az adományok fontosabbá válnak számunkra, mint maga az Adományozó, szükséges, hogy minden lelki megtapasztalást és elvárást – akár kicsik, akár nagyok – letegyünk Isten kezébe, és egészen szegényekké legyünk előtte. Hiszen a rendkívüli karizmák csak „eszközök", segítségek, amelyekről lemondunk, ha Istennek és az Ő szolgálatának így megfelelőbb. Ha nem sikerül azonnal elérni a lelki szegénység szabadságát, kérjük Istentől azt az adományt, hogy szegénnyé lehessünk (2Kor 9,7). Ezen az úton jutunk közelebb ahhoz, aki előbb szeretett minket, mint mi Őt és előbb ajándékozta nekünk Fiát.

»»» Jézus példája

A szegénnyé válás folyamán újból megértjük Jézus megkísértését. A testi éhség arra akarta Őt csábítani, hogy visszaéljen a Lélektől kapott új hatalmával és a saját kívánságait elégítse ki. „A tizenkét apostol tanítása" (Didakhé) szerint (11,9): *„Próféta mindaz, aki a Lélekben asztalt terít, de nem maga eszik róla, ha mégis ezt teszi, hamis próféta."* Tehát ügyelnünk kell arra, hogy lelki életünkben az affektív elem megfelelő viszonyban álljon a Lélek mindenkori aktuális működésével. Ha ez önállósul és kilép a medréből, vagy belsőleg nincs fedezete, valótlansághoz és hibás formákhoz vezet. Ha kétségünk van afelől, hogy valamely kívánságunkat Isten sugalmazta-e, vagy az inkább a saját vágyainkból származik, akkor ezt a kívánságunkat még egyszer teljesen oda kell adni az Atyának és Jézussal együtt felelni, hogy Isten igéje fontosabb, mint a kenyér, és az engedelmesség fontosabb, mint az élmény. Ez a legjobb kiindulási alap a hit imájához, még az egészen konkrét dolgokat illetően is, amelyekhez Isten elvezet minket, ha eljön az Ő órája.

»»» 2. Az önmegjátszás kísértése «««

Egy másik kísértés az, hogy az ember a lelki megtapasztalásokban érdekessé akarja tenni magát. Akkor a bennünk működő Lélek háttérbe szorul, mert az ember – talán észrevétlenül – előtérbe tolja magát. Jézus nyilvános működésének már a kezdetén is találhatunk szenzációhajhászást és hatásvadászatot: *„mindenfelé híresztelni és terjeszteni kezdte"* (Mk 1,43-45). Jézus hevesen tiltakozik ezek ellen, mert meghamisítják az Ő evangéliumát (örömhírét). Mind a mai napig megvan annak a veszélye, hogy az ember túl gyorsan szólal meg – legyen az a közös imánál, vagy beszélgetésben, vagy amikor valaki nekimegy a másiknak és meg akarja „téríteni" – azonban éppen úgy megvan a veszélye a szégyenlős hallgatásnak is. Mindkét hiba – úgy a gyávaság, mint a „jámbor" szavak inflációja – ugyanabból a gyökérből ered: az önmagunkért való aggódásból, mások elismerésének és támogatásának megnyeréséből, vagy egy esetleges visszautasításnak az elkerüléséből.

»»» Jézus tartózkodása

Isten azonban a helyes mértékre akar tanítani minket, megváltott gyermekeit az Ő adományaival kapcsolatban. Aki figyel a Lélek belső vezetésére és a külső körülményekre, az megtanulja, hogy ne ragadtassa el magát ösztönösségtől, vagy saját fantáziájától és ne engedje kívülről jövő befolyásoknak alávetni magát. Jézus tudta, hogy azzal, hogy a mélybe vetné magát a templom párkányáról, csak az emberek kíváncsiságát tudná felébreszteni, és ellenállt annak a kísértésnek, hogy ilyen olcsó eszközökkel csalogassa követésre az embereket. Az a vágy, hogy az embereknek elhozza Isten országát, nem csábíthatta Őt arra, hogy az emberek közül „kiemelkedjen", vagy az utcákon hallassa szavát (vö. Iz 42,2).

»»» Tanulási folyamat a közösségben

Látjuk tehát, hogy felhívást kaptunk arra, hogy megtanuljuk újból és újból visszafogni magunkat és hogy Isten „idejének" mértéke szerint viselkedjünk. Mivel összejöveteleinken igyekszünk bőséges megszólalási lehetőséget biztosítani minden résztvevő számára, a bőbeszédűek gyakran nem veszik észre, hogy mennyire terhére vannak másoknak. Felületesen azt gondolják, hogy mások semmit sem tudnának mondani, pedig csak ők nem tartanak ki a csendben. Bárki könnyen kiolvashatja a résztvevők számából, hogy milyen lenne a „normális" érdeklődés. Ebből kiindulva a „vezető" feladata arra ügyelni, ami az egész közösségnek javára szolgál és korrigáló útmutatást adni azoknak, akiknek szükséges. A végső mértéket nyilván magának a Léleknek a vezetése adja meg, de hogy ezt észrevegyük, segítenek az alábbi külső ismérvek is: a Szentlélek hajlamosabbá tesz arra, hogy tanuljunk valamit minden embertől, *„és a másikat mindig ma-*

gasabbra értékeljük, mint magunkat" (Fil 2,3), azonban minden erőszakosság idegen neki. Egymás között megpróbálunk a finomabb disszonanciákra is figyelni, amelyek egyaránt előfordulhatnak a beszédben és a cselekedetekben, és segíteni próbálunk egymásnak a hibák testvéri kijavításával. Egyszerűség, becsületesség és őszinteség azok az alapvető magatartás-jegyek, amelyeket Isten különösen megkíván tőlünk.

III. rész

UTUNK AZ EGYHÁZBAN

»»» Az Egyház élettörvényei

Az Egyház kezdetétől fogva összetartoznak Jézus és a Szentlélek működése. Még ha az Isten Fiához a látható rend (megtestesülés, halál, föltámadás), a Szentlélekhez pedig a belülről fakadó mozgás (Jn 3,8) tartozik is, mégis mindent közösen cselekszenek, teljes harmóniában. Ennek megfelelően minden lelki élmény számunkra az Egyház láthatóságára utal. A hitben meggyőződtünk arról, hogy Isten mindkettőben működik: mind a történelmi rendben (Szentírás, kinyilatkoztatás, szentségek, tanító és vezető hivatal), mind pedig az egyének és a közösségek időről időre történő, közvetlen megújulásában. Ezért nem lehet az isteni működés két szempontja között ellentmondást találni. Mivel azonban mindkettő az emberek kezébe van téve (ki van szolgáltatva az emberi tökéletlenségeknek), ezért egyik sem mentes a hibás fejlődéstől; s a hibák kijavítása türelmes és fájdalmas folyamatot jelent, amit egymás kölcsönös megértése és elfogadása kell, hogy kísérjen. Tudatában vagyunk annak egyrészről, hogy lelki megtapasztalásainkban rá vagyunk utalva az Egyház látható struktúrájára, hogy ezáltal a megtapasztalásokba formát, tartást és módosításokat vigyünk bele, más szempontból viszont arra szólít a Lélek, hogy Tőle kapott új indításokat és javításokat vigyünk bele az Egyház életébe.

»»» A növekedés következményei: struktúrák

A karizmatikus megújulás növekedése és jelentése az, hogy a keresztény élet megelevenedik. Ennek az az értelme, hogy a plébániai és a kisközösségi imacsoportokban, de mindenekelőtt a plébániai területek feletti síkon lehetőleg kevés saját struktúrát akarjunk teremteni, mert magában az Egyházban adva van a sokféle rend struktúrája. Ezért nincs itt semmiféle „tagság", valamilyen egyesületi értelemben, vagy valamiféle mozgalom szociológiai értelmében, ennek következtében nincs önálló „központ" sem. Néhányan próbálkoznak hivatásuk mértéke szerint élni – egyénileg vagy különféle közösségekben – és próbálnak ebből kezdeményezéseket és javaslatokat továbbadni.

»»» Integráció

Ezzel tudatosan a hívőknek egy nagyobb közössége mellé állunk, mert éppen olyan kevéssé tudja egy magányos hívő a lelki megtapasztalásait egyedül feldolgozni és integrálni, mint a karizmatikus imacsoportok a rájuk bízott adományokat Isten tervébe illesztve alakítani, ha azokat nem rendelik készségesen az ugyanannak a Léleknek a vezetése alatt álló nagyobb közösség vizsgálata alá. A „csoportok" a mankó szerepét töltik be, hogy egy-egy jogos törekvésnek kifejezést és új formát teremtsenek az Egyházban. Ezért lényeges a kommunikáció minden hívővel – a kritikájuk éppen úgy, mint az elismerésük – szükséges az egészséges fejlődéshez. Ugyanezen az alapon nem azon fáradozunk, hogy kifejlesszünk egy saját magunk által kialakított stílust, hanem hogy beszédben, érintkezési formákban, vagy dalokban mindig újra visszanyúljunk a mindenki által megszokottakhoz – és mégis okos módon keressük az összhangot, azt ami minket segített az Istenhez vezető úton és ami valószínűleg másokat is segít.

»»» Vezetés

Végül ha nő az imaközösség létszáma, akkor lényegessé válik a vezetés kérdése. Bár az imafelelősök és a vezetők gyakran önálló, személyes rátermettség és hivatástudat alapján vezetnek, a szolgálatok többsége még mindig a papi hivatalhoz és a mindenkori püspökhöz van odarendelve. Küldetésüknél fogva ők hordozzák azt az erőt és feladatot, hogy figyeljenek a Lélek működésére és elősegítsék azt. Isten maga hívta Pált személyesen, ám utána a damaszkuszi közösséghez utasította (ApCsel 9,6) és később odaállt Péter és a jeruzsálemi közösség „oszlopai" elé (Gal 2,2). A Lélek többféle erő együttműködése által formálja tökéletességünket.

»»» A megújulás szíve

A karizmatikus megújulás lényege az, hogy személyes kapcsolatba lépjünk Istennel. A megújulásban a keresztény ember tudja, hogy Isten személyesen szereti és hívja őt, és az ő válasza a személyes odafordulás Jézus Krisztushoz. És megtapasztalja, hogy a Szentlélek személyesen vezeti őt. A Lélek az, aki egyúttal a hit kockázatára hívogatja őt és rámutat az Egyházra és a közösségre és arra hív, hogy épüljön be azokba szabadságban és szeretetben. Ezt a belső területet, ahol Isten minden egyes személlyel közvetlenül kapcsolatba lép, sohasem szabad hagynunk, hogy megbilincseljék az anyagi dolgok, vagy rossz irányba befolyásolják az emberi biztonságra való túlzott törekvések. Alapmagatartásunk ezért a nyitott-

ság, egy állandóan új feltörés az Istenhez, mert a döntő impulzusok mindig az Isten Lelkétől jönnek – gyakran váratlanul és másképpen, mint gondolnánk. Ahogy az imacsoportokban tanuljuk, és senkit sem másolunk, senkit nem kényszerítünk, úgy kell megtanulnunk az egész Egyházban is, hogy az egyes hivatásokat a maguk eredeti (autentikus) formájában érlelődni hagyjuk. Ha valakit az Úr másik úton vezet (*„Mit törődsz vele? Te kövess engem"* – Jn 21,22), a szívnek ez a tágassága az, amely minket egymással összeköt és amelyben saját magunkat, mint keresztényt ismerjük meg.

»»» A megújulás hatása

Ugyancsak személyesen érint bennünket az a tétel, hogy hozzá kell járulnunk a világ alakításához. Bár Jézus sokszor figyelmeztetett a szociális igazságosságra, soha nem engedte magát a politikai, vagy társadalompolitikai szerepre kényszeríteni. Kereste az embereket, hogy meggyógyítsa őket személyiségük mélységeiben, és ugyanott felébressze bennük az Atya iránti bizalmat. Erre hívta az apostolokat és ezért alapította Egyházát.

Így az az ember, aki Istennel találkozik, erőt kap tőle, hogy a felebarátot Isten szemével lássa, és fokozatosan tisztává, igazzá és szerető szívűvé válik egyházi és társadalmi téren is, még akkor is, ha ennek a megtapasztalásnak és tevékenységnek a módja egy új szembenállást hoz is magával – *„Ne gondoljátok, hogy békét jöttem hozni a földre. Nem békét jöttem hozni, hanem kardot. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyet anyósával"* (Mt 10,34) – mégis az ember legmélyebb problémáinak megoldásához vezet.

Ahogy Jézus viselkedésével gondolkodásra késztette az embereket, a tanítványoknak is feladatává tette, hogy ezen a türelmes úton járjanak, amely inkább a létezésével győz meg, mint szavakkal. A társadalmi mozgások Tőle indulnak ki, még akkor is, ha arra őt mások időnek előtte kényszeríteni szeretnék. *„Jézus észrevette, hogy körül akarják venni, erőszakkal meg akarják tenni királynak, azért visszament a hegyre egyedül"* (Jn 6,15; 7,6; 10,24).

A világ döntő változása az egyének Jézus Krisztus általi megváltoztatásával kezdődik el és az emberek közötti atmoszféra semmilyen más úton, mint csak a megváltott embereken keresztül változik meg. Így a mi közös „szociális" feladatunk először is abban áll, hogy saját gyengeségünk tudatában segítsünk másoknak, hogy megtalálják Megváltójukat, egészen addig, amíg maradandóan kialakul bennük a békesség. Ettől lesznek egészségesek az emberi kapcsolatok – a kicsinyekből épül fel az Egyház és végül megújul a társadalom.

»»» Állandó függés Isten vezetésétől

Semmit se vigyetek az útra" (Lk 9,3). Ez azt jelenti számunkra, hogy maradjunk egyszerűek és a helyzethez alkalmazkodók, és ne ragaszkodjunk a megszeretett dolgokhoz, ha ezek nem segítenek tovább a felismert célhoz. Az adományok, amelyeket kapunk, csupán úti elemózsia, ami fogyasztásra való. *„A szeretet nem szűnik meg soha, a prófétálás véget ér, a nyelvek elhallgatnak, a tudomány elenyészik"* (1Kor 13,8).

A programokkal így óvatosak leszünk és sokkal inkább hagyjuk magunkat lépésről lépésre vezetni – az ima, az elmélkedés, megvilágosítás és a tanács által – miközben egyszerűen kiosztjuk az úti elemózsiát és a működést átengedjük az Úrnak (Mt 6,3; Lk 10,20).

Minél egyszerűbbek vagyunk ebben, annál könnyebbé tesszük mások számára azt, hogy meghallják Isten hangját anélkül, hogy megbotránkoznának hangerősségünkön, vagy küldetéstudatunkon. Nem nyom bennünket a felelősség és egyúttal szabadok leszünk a túlzott erőfeszítésektől is.

A kapott karizmákat nem takargatjuk félénken, hanem megtanuljuk azokat úgy használni, hogy – amennyire rajtunk múlik – ne keltsenek megütközést, hanem másokat ezen az úton az Úrhoz vezessenek. A kereső embereknek gyakran finom érzékük van a valódiság érzékelésére. Pontosan a lelki tapintat területén kell nekünk a kölcsönös bírálatokat és javításokat hálásan és figyelmesen mérlegelni.

»»» További fejlődés

Hogy állhatna távol az Egyháztól az a karizmatikus megújulás, amely oly nagy mértékben hat ma az Egyházra és a világra? Az összes, vagy legalábbis sok egyházközséget fog-e ez magával ragadni? A missziónak és az evangelizációnak új hulláma lesz-e ez, amelynek során a hitben kívülálló Jézusra talál egyházában? Ez lesz-e az a kezdeményezés, amely az egyházakat egységre vezeti?

Ezekre a kérdésekre nincs feleletünk. Mi csak figyeljük, hogy a megújulás milyen gyorsan növekszik. Sok országban elevenebb és erősebb, mint a német nyelvterületen.

Az Úr nem áll meg, hanem megy tovább egyházával és új módon gyűjti össze népét minden felekezetben. Ez minket hálássá és bizakodóvá tesz. Felélesztí az ökumenikus nyitottságot és a testvéri gondolkodást minden egyes keresztényben és minden felekezetben.

Ha mi, valóban megújultak egymásra találunk Isten Lelkében és a plébánia közösségében, vagy akár plébánián kívüli, vagy belüli csoportokban, akár katolikus, vagy ökumenikus imakörökben, mindenki újra és újra arról érdeklődik, hogy mivel járulhat hozzá az Egyház megvalósításához és melyik emberért kell neki fáradoznia. *„Új bor új tömlőbe való"* (Mt 9,17).

Ez most is érvényes ott, ahol a meglévő közösségeket, és egyházközségeket újra megragadja az Isten. Sok éberségre, beleérzésre és türelemre van szükségünk, hogy ott és úgy engedjük a Lelket fújni, ahol és ahogy Ő akar.

»»» **Az egész Egyház ügye**

A Szentlélek megtapasztalása az egész Egyházban megfigyelhető, nemcsak a keresztények egyes meghatározott csoportjaiban. Azonban annak a módja is, ahogyan Őt megtapasztaljuk egy életfolyamat, amely az Egyházra vonatkozik. Mi tudjuk, hogy Krisztus testének tagjai vagyunk, és jelen vagyunk ebben a történésben. Mi ezt nem akarjuk mértékként állítani mások elé, hanem egyszerűen hozzátesszük (belevisszük) a magunk részét az Egyház életébe. Az Úr napról napra sokféle módon működik az Egyházban: az egyházközség mindennapi életében és imáján keresztül, a pasztorális és teológiai fáradozásokon keresztül, a zsinatokon és szinódusokon keresztül, valamint a legkülönbözőbb lelki megmozdulásokon át. Mi hisszük, hogy az Úr be fogja illeszteni az Egyház egészébe azokat a kegyelmi ajándékokat is, amelyekről itt beszámolhattunk.

Norbert Baumert SJ

VEZETŐKÉPZÉS

TANULJUNK EGYÜTT!

• HA A VEZETŐT ELFOGJA A CSÜGGEDÉS •

Vázlat

A. A csüggedés, mint teljesen normális jelenség a vezetők életében
B. Példák a Bibliából
C. Javaslatok a csüggedés legyőzésére

„Mivel Isten irgalmából ez a hivatásunk, nem veszítjük el bátorságunkat." (2Kor 4,1)

A.
A CSÜGGEDÉS, MINT TELJESEN NORMÁLIS JELENSÉG A VEZETŐK ÉLETÉBEN

Londonban az egyik este két imacsoport vezető azt fontolgatta, hogy lemondják az imacsoport összejövetelét. Nagyon hideg és viharos este volt. *„Nem hiszem, hogy érdemes lenne ma találkozni. Ki fog eljönni ilyen időben?"*

„Igazad van" – mondta a másik –, *„de nem szeretnék kibújni a felelősség alól. Végül is meghirdettük ezt a találkozót és nem tudhatod, hogy éppen ki jön el."*

És miközben szakadt az eső, villámlott és mennydörgött, elkezdődött az összejövetel. És ezen az estén csak egy ember jött el. Véletlenül ebbe az utcában tévedt, fényt látott a kápolnából kiszűrődni, bejött, hogy menedéket találjon az eső elől. És most a hallgatóság „megduplázódott." Miután levette átázott ruháit és leült, a vezető éppen arról beszélt, hogy misszionáriusokat kell küldeni Észak-Amerikába az indiánok közé.

A találkozó után az egyik vezető azt mondta a másiknak: *„Ma este csak az időnket pazaroltuk."* Milyen helytelenül gondolkodott! Ez az ember, aki a kápolnába jött, a szívébe fogadta Isten szavát és elhatározta, hogy megváltoztatja életét. Egy hónap alatt eladta vagyonát és készen állt arra, hogy Brit Columbiában misszionáriusként dolgozzon az indiánok között, majd ott élt 35 évig.

Csüggedés, kiábrándultság, szellemi kifáradás – ezek azok az érzelmi hullámzások, amelyeket egy vezető időről időre átél. Egyedül csak Isten tudja, milyen gyakran mondjuk magunkban: *„Elegem van. Elment a kedvem. Kiüresedtem. Nem leszek tovább vezető."* És egyedül csak Isten tudja, milyen sok tehetséges, értékes adottságokkal megáldott vezető nem tudja már ellátni szolgálatát – egy-egy „kiégés" után.

Ez gyakran előfordul. Elég csak egy pillantást vetnünk a Szentírásra. Ott ragyogó példaképeket találunk, Jézust is beleértve, akiknek vezetőként egzisztenciális válságokat kellett átélniük.

B.
PÉLDÁK A BIBLIÁBÓL

Mózes érzi a vezetés terhét. Sikerrel kiszabadította a zsidó népet az egyiptomiak fogságából. Amikor a sivatagon keresztül eljutottak az ígéret földjére, azonnal zúgolódni kezdtek. Egyszer az ellenség miatt, akivel meg kellett küzdeni, máskor a vízhiány miatt. Ismét másik

alkalommal hiányzott a hagyma és a fokhagyma, ami Egyiptomban bőségesen volt. És Mózes kételkedni kezdett: *„Egyedül nem bírom ezt a népet, nagyon nehéz nekem. Ha továbbra is így akarsz velem bánni, akkor inkább ölj meg."* (Szám 11,15)

Illés nem tudta meggyőzni Izebelt, hogy ne imádkozzon többé hamis istenekhez. Illés megrettent, útra kelt és elment a pusztába, hogy megmentse életét. Egy napi járás után leült a borókabokor alá és a halálát kívánta. Azt mondta: *„Most már elég, Uram! Vedd magadhoz lelkemet!"* (1Kir 19,4)

Jób a veszélyben, embertelenségben, szenvedésben és betegségben elátkozza szerencséjét és azt kiáltja: *„Hogy nem pusztultam el már az anyaméhben! Vagy miért nem haltam meg, mikor megszülettem?"* (Jób 3,11)

Jeremiás, amikor üldözés és nyomorúság éri, zúgolódik és azt mondja az Úrnak: *„A perlekedés és ellentmondás embere vagyok." „Emlékezz meg rólam, Uram és nézz le rám; állj bosszút értem üldözőimen!"* (Jer 15,10.15)

Jézus a hit hiányát látja a tanítványoknál. *„Hitetlen és romlott nemzedék! Meddig kell még veletek maradnom?"* (Mt 17,17)

Jézus szomorú Jeruzsálem miatt, mert nem akarják elfogadni üzenetét. *„Jeruzsálem, Jeruzsálem, megölöd a prófétákat és megkövezed, akik hozzád küldettek! Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, ahogy a tyúk szárnya alá gyűjti csibéit, de nem akartátok!"* (Mt 23,37)

Ha néha az az érzésed támad, hogy fel kell adni és szögre kell akasztani a szolgálatot, nem vagy egyedül. A csüggedésnek sokféle gyökere van. Egyedül érzed magad, túlterhelt vagy. Nem méltányolják fáradozásaidat és nem ismered fel munkád gyümölcseit. Talán túl igazságtalanul bírálnak. És végül azt mondod magadban: „ezek után, miért kell nekem ezt tovább csinálnom?"

C.

JAVASLATOK A CSÜGGEDÉS LEGYŐZÉSÉHEZ

A célra tekints. A résztvevők minden versenyben bizonyos mértékben elfáradnak és félnek attól, hogy nincs elég energiájuk. De a cél vagy vízió ellenálló erőt ad a végsőkig. Isten ígérete, hogy minden amit érte teszünk, gyümölcsöt hoz a maga idejében, bátorságot ad munkánk folytatásához.

Hidd, hogy Isten hűséges hozzád. Isten kész és tud is segíteni! Miután Jeremiás becsületesen megvallotta érzéseit, az Úr így szólt hozzá: *„Kimentelek a gonosztevők kezéből, és kimentelek a hatalmasok markából."* (Jer 15,20)

Dicsőítsd Istent a nehéz időkben is. A dicsőítést az Úr a nehézségek legyőzésének eszközéül adta. Végül is a dicsőítés az Istenben való hit egyik cselekedete.

„Nem rügyezik ki többé a fügefa, a szőlő nem hoz többé termést; az olajfa termése elpusztul, a szántóföld nem terem eledelt, a juh kivész az akolból, s ökör sem lesz az istállókban. Én azonban örülök az Úrban, ujjongok üdvözítő Istenemben." (Hab 1,17)

Engedelmeskedj Istennek a nehéz helyzetekben. Imádkozz, olvasd a Szentírást, szeretettel legyél csoporttársaid iránt, járulj a szentségekhez. Keress meg más vezetőket, akivel (vagy akikkel) beszélhetsz nehézségeidről. Kérd meg őket, imádkozzanak veled és érted.

Olvasd a szentek és keresztény hősök életrajzát. Ezekből megtanulhatod, hogy a szentek, mint minden ember, aki valami különlegeset tett az Úrért, nagy nehézségekkel találták szembe magukat. Legutóbb John Wesley, a metodista egyház alapítójának életrajzát olvastam. Felfedeztem, hogy súlyos problémákba ütközött, amelyek szétzúzhatták volna küldetését. De az imádság és az Úrhoz való hűség végig megtartotta őt azon az úton, amelyet választott.

Tegyél különbséget! Előfordulhat, hogy elhanyagolod kötelességeidet a családoddal szemben, és stresszes helyzetbe kerülsz. Lehet, hogy sokféle dologgal foglalkozol, amely eltávolít attól, amit az Úr neked készít.

Győzd le a nehézségeket! A nehézségek nem azt jelentik, hogy elvesztetted a csatát. Egyszer megkérdeztek egy fiatalembert, hogy hogyan tanult meg ilyen jól síelni? – Ő erre azt válaszolta: *„Minden elesés után ismét felálltam!"*

Kolumbusz Kristóf tengeri útja során, amelynek csúcspontja Amerika felfedezése volt, sohasem hallgatta meg a legénység fenyegetéseit. Amikor már napok óta nem láttak földet, a legénység zendüléssel fenyegetőzött ha nem térnek vissza hazájukba. Kolumbusz nem hallgatott a fenyegetőzésekre, és mindennap két szót írt a hajónaplóba: *„Tovább hajóztunk."*

Ha aggasztó körülmények közé kerülünk, mondjuk mi is Pállal együtt:

„Mivel Isten irgalmából ez a hivatásunk, nem veszítjük el bátorságunkat." (2Kor 4,1)

Megvitatandó kérdések

a. Hogyan újíthatnád meg odaadásodat a szolgálatban – mint vezető?
b. Hogyan tudnál konkrétan felkészülni mások ellenállására vagy kritikájára?
c. Hogyan buzdítanál másokat, akikről tudod, hogy csüggedéssel küszködnek?

Nikol Baldacchino

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

KITISZTULTAK SZEMEIM

TANÚSÁGTÉTEL

Betöltöttem a 24. életévemet és nem vettem észre, milyen sötétség lebegett körülöttem ennyi ideig. Most végre kitisztultak szemeim, de hogy idáig eljussak, ahhoz nehéz és hosszú utat kellett megtennem.

Íme, ez volt az az út:

Bűnökkel teli életet éltem. Legjobb időtöltésem az volt, hogy leültem sörözni, elszívtam egy doboz cigarettát, és addig tespedtem, amíg el nem zsibbadtam.

Úgy éreztem, az életet csak így lehet kibírni. Ez így ment napról napra. Időnként összeverődtem fiúkkal – mit ne mondjak –, ezek a tartalom nélküli kapcsolatok jelentették a színfoltot az életemben.

Az elbeszéléshez hozzátartozik, hogy lelkivilágom megnyugtatása érdekében minden vasárnap jelen voltam a misén, amiből rendszerint semmit sem értettem, de nem is nagyon akartam.

Az utóbbi időben már annyira összekuszálódtam, hogy megfordult a fejemben, hogy esetleg ideggyógyászhoz kellene fordulnom segítségért.

Ekkor kaptam egy meghívást, hogy augusztus 29-én utazzak le Debrecenbe, egy regionális karizmatikus ifjúsági találkozóra.

Na ezt már mégsem! Négy napig Istennel! Jól elvagyok én e nélkül is! Ő ott fent, én itt lent. Ha akar beleszól az életembe, ha nem, nekem így is jó!

Ráadásul a körülmények is úgy alakultak, hogy nem utazhatok. Nem kaptam szabadnapot, nem volt pénzem, azonkívül pedig hátra volt egy pótvizsgám, aminek nem tudtam a dátumát.

Tehát: nem megyek és kész – könyveltem el magamban.

Augusztus 28-at írtunk. Kiderült, hogy a pótvizsga csak szeptember 10-én lesz, az útiköltségemet állta egy (számomra ismeretlen) pap, ezúton is köszönet neki, az egyik kollegina pedig vállalta, hogy bemegy helyettem dolgozni. Így semmi akadálya nem mutatkozott annak, hogy másnap útra keljek.

Debrecenben egy nagyon kedves családnál kaptunk szállást, ami nyugtatólag hatott rám.

Első programunk az volt, hogy meglátogattuk a katolikus plébánost, akit roppant őszinte embernek találtam és akinek rövid idő alatt sikerült megéreztetnie velem a Szentlélek jelenlétét.

Este részt vettünk egy protestáns istentiszteleten, ahol meghallottam az Úr szavát.

Ekkor sajnálni kezdtem, hogy eddig nem olvastam a Bibliát. Akkor talán már hamarabb elgondolkodtam volna a tisztátalanságról és a menyasszony fehér ruhájáról. Ami még átszúrta a szívemet, az a következő mondat volt:

TUDNI KELL SZAKÍTANI A MÚLTTAL!

Kezdtem magam jól érezni Debrecenben.

Hogy a sátán emlékeztessen létezésére, a másnap esti misén látom, hogy jelen van egy olyan ember is, aki eszembe juttatja vétkeim javát.

Vége – villant át rajtam –, itt már nem lesz múlttal való szakítás! Menekülnöm kell. Tehát haza kell utazni – ezekkel a gondolatokkal tértem nyugovóra.

Reggelre azonban úgy döntöttem, legyen aminek lennie kell, én nem hátrálok.

Harmadik napunk nagy részét a templomban töltöttük el. Néztem, ahogy emberek imádkoznak testvéreikért. Csodálattal töltött el, hogy ők képesek rá. Én soha nem próbálkoztam ilyesmivel, az viszont elevenen élt bennem, hogy igen, ezt szeretném én is, imádkozzanak értem is.

Estefelé, ahogyan az imént leírtak körülfonták gondolataimat, és meglehetősen elmélyedve ücsörögtem, leül mellém az az ember, akit én gyűlöltem saját vétkeim miatt. Beszélgettünk. Ő nem tudta, hogy én mit érzek iránta és nagyon meleg hangon beszélt velem.

Ekkor fény áradt szét bennem: Te lány, már megint hagyod magad a sátán által irányítani, nem veszed észre, hogy ez az ember a testvéred és Jézusban ti egyek vagytok? Ekkor meghajtottam a fejem. Igen, ez igaz! Azóta nagyon szeretem ezt az embert, ő az én „kis" testvérem, és hálát adok érte mindennap.

Már nagyon későre járt, amikor barátom (most már testvérem, akinek leginkább köszönhető, hogy én elju-

tottam ide – ő volt az eszköz az Úr kezében) szólt, hogy rajta, készüljek fel, mert értem fognak imádkozni.

Mit is tehettem volna? Féltem és reszkettem. Most találkozni fogok az Úrral! Szembe kell nézni vele és kérni, hogy vegye el tőlem, ami gátol felé. Testvéreim fogták a kezemet és bátorítottak. Ó, milyen csodálatos volt! Elérkezett hát a nagy pillanat! Körbeálltak az emberek: papok, sok-sok testvérem és imádkoztak. ÉRTEM szólt szájuk az Úr felé!

Én is akarom? – hasított belém a kérdés – akarom-e a változást vagy öngyilkos leszek? A másodperc törtrésze alatt tisztázódott bennem a kérdés. Szeretnék megtérni. IGEN, ezt akarom. Sírtam és nevettem. Eddig soha nem érzett boldogságban volt részem. Szimbólumként, még a nálam lévő cigarettát is eltörte a lelkész.

Ezek után meggyóntam, letérdepeltem az Úr előtt, hálát adtam Neki, hogy egyszülött Fiát adta értem, megváltott bűneimtől és szeretett akkor is, amikor én a mocskokban éltem és fel nem mérhető szeretetével kiemelt engem onnan.

Majd végignéztem, ahogyan két testvéremért (akiket jól ismertem és közel álltak hozzám) imádkoztak. Arcuk teljesen elváltozott, szemmel láthatólag beléjük költözött valami természetfeletti; fényben és határtalan boldogságban fürödtek.

Mit jelent nekem most Krisztus, mit köszönhetek a debreceni útnak? Reggel, ha munkába indulok, felnézek az égre, kacsintok egyet, hálát adok és már el is tölt az a boldogság, amit csak most kezdek megszokni. Valami nem megfogalmazható csodálat.

Nagyon sok testvért kaptam Debrecenben és hazaérkezésem után itt is. Ők most nagy segítségemre vannak erősödésemben.

Megkaptam a szelídség és a jámborság lelkét, hálát tudok adni jóért és rosszért egyaránt.

Hála Neked, Uram, azokért, akik hozzásegítettek engem ehhez az úthoz, velem voltak Debrecenben és akik azóta is mellettem állnak. Hála végtelen jóságodért!

Kati

AZ ÚRBAN BÍZVA...

TANÚSÁGTÉTEL

A testvérektől 1996 május 11-én kértem gyógyító imát. Műtét előtt álltam, melynek eredménye különösen is fontos volt számomra, mert nagyon régi testi és lelki problémákból való gyógyulást reméltem. Sok félelem volt bennem, de mindvégig az Úrtól kértem és vártam segítséget ügyemben.

A kapott útmutatások szerint készültem a gyógyító ima fogadására – közben tisztázódott bennem, hogy mi is az pontosan, amit kérni szeretnék az Úrtól. Az imádkozás és beszélgetés után nyugodtabb lettem, jó volt megosztani súlyos gondjaimat testvéreimmel és együtt lenni az Úrral. Minden bizalmammal felé fordultam.

A kórházban töltött napok alatt megtapasztaltam az Úr közelségét és mindenek felett álló szeretetét. Nagyon nehéz volt elfogadnom az altatás tényét, hogy megműtenek és bármi történhet velem. Egy kicsit „meg kellett halnom" a kórházban. Amikor félelem fogott el vagy belső nyugtalanság, mindjárt imádkozni kezdtem, Jézusnál és a Szűzanyánál kerestem vigaszt. Olvastam a Szentírást és Basilea Schlink: „Rejtett áldásutak betegeknek" című könyvét. Újból és újból éreztem, megszületik bennem a csodálatos valóság, hogy az Úr a kezében tart és csak az történhet meg velem, amit Ő megenged. Ő, aki maga a tökéletes szeretet, irgalom és jóság. Kértem a Szűzanya és a szentek közbenjárását is... Isten kezéből tudtam fogadni a történéseket. Ő mindvégig megőrizte bennem a békét és átsegített minden nehézségen.

Erőt adott az a tudat is, hogy sokan gondolnak rám és imádkoznak értem – éreztem a hatását! Köszönöm az Úrnak gondviselő szeretetét, gyengédségét és irgalmasságát. Dicsőség legyen Szent Nevének mindörökké!

Margit

MIÉRT ÖRÜL(HET)NEK A KERESZTÉNYEK?

! ? ...

GONDOLATÉBRESZTŐ

Szemléletünk a hiányosságokra irányul! Ezért igazságtalanok vagyunk önmagunkkal, családunkkal, egyházunkkal kapcsolatban. Szemrehányást teszünk mindenkinek a hiányaiért, s nem vesszük észre gazdagságait. Ezért ajánlja Chesterton, hogy próbáld meg egyszer végigjárni saját hazádat és nézz meg mindent az idegenből jött turista szemével. Meglátod, mennyi szépséget veszel majd észre, ami mellett eddig közömbösen elmentél. Így vagyunk kereszténységünkkel is. Évtizedek óta halljuk a gyengeségeket, hibákat, történelmi bűnöket, hiányokat hangoztatni és elfelejtjük azt a mérhetetlen gazdagságot, amit Isten kínál fel nekünk a hiten és az egyházon keresztül.

MIÉRT ÖRÜLHETÜNK MI, KERESZTÉNYEK?

- mert Isten szeretete kiáradt a szívünkbe a Szentlélek által (Róm 5,5);
- mert Isten gyermekei lettünk;
- mert a nevünk föl van írva a mennyben (Lk 10,20);
- mert Jézus előre ment, hogy helyet készítsen nekünk Isten Országában;
- mert Jézus bennünk lakik;
- mert Jézus velünk marad a világ végezetéig;
- mert Jézus már maga mellé ültetett a mennyei dicsőségben;
- mert a Szentlélek által felkentek, „krisztusiak" vagyunk;
- mert Jézus titokzatos testéhez tartozhatunk;
- mert az egész világon élő keresztények testvéri közösségéhez tartozunk;
- mert a sátán fölött győzelmet aratha-tunk;
- mert mi vagyunk a föld sója és a világ világossága;
- mert mi birtokoljuk majd a földet;
- mert nem kell a holnapról gondoskodni, mivel az Atya kezében vagyunk;
- mert a Szentlélek adományait elnyerhetjük;
- mert Jézus nevében meggyógyíthatjuk a betegeket;
- mert mindennap befogadhatjuk Isten szeretetét;
- mert küldetésünk van, hogy másokat is elvezessünk az Atya Országába;
- mert Jézus meggyógyítja lelki sérüléseinket;
- mert az Atya kinyilatkoztatja Országának titkait;
- mert az idők végén Jézus magával visz bennünket dicsőségébe;
- mert Jézus megoltalmaz minket, amikor a világot összetartó erők megroppannak;
- mert Jézus anyja a mi anyánk is;
- mert testvéreink a szentek;
- mert a pápán keresztül a biztos tanítás útján járhatunk;
- mert az Oltáriszentségben naponta találkozhatunk Jézussal, a szeretet királyával;
- mert a szentgyónásban megtisztulhatunk minden bűntől;
- mert Jézusban minden fájdalomnak és szenvedésnek megvan az értelme;
- mert az Igében kinyilatkoztatja magát nekünk az Úr;
- mert új teremtmények lettünk;
- mert apostolokra és prófétákra alapozott épülethez tartozunk;
- mert Krisztus által mindennap újra születik bennünk a remény;
- mert Jézus elvette szívünkből a félelmet a haláltól;
- mert megismerhettük az örök igazságot;
- mert Isten parancsai megmutatják az örök üdvösség útját;
- mert a Szentlélek templomai lehetünk.

Mindez a sok öröm az élő hit által lehet a tied. Mert a hit ajtót nyit a nem látható dolgok előtt, ahogy írja Pál

apostol. Aki hisz, az belép Isten hatalmába és országába. Aki nem hisz, az kívül marad... Emiatt ha fájdalom éri, beleesik az önsajnálat és lázadás bűnébe... Aki templomba jár, de nem engedi, hogy a Szentlélek működjön a szívében, nem tud örülni Isten ajándékainak. Aki ezt a világot szeretné birtokolni, és csak a haszonszerzésen járnak a gondolatai, elveszíti a hit elevenségét. Ha nincs benned öröm hosszabb ideig, vizsgáld meg hitedet: élő-e, átjárja-e a Szentlélek ereje és világossága?

AZ ÉLŐ HIT AZ ÚRRAL VALÓ SZEMÉLYES KAPCSOLATRA ÉPÜL

A személyes kapcsolathoz pedig hozzátartozik a napi Szentírás-olvasás, a napi 20-30 perc ima, a szeretet cselekvő megvalósítása, vágyaid alárendelése az Úrnak...

Ha Jézus benned van, akkor nyilván napközben is gondolsz rá, beszélgetsz Vele, vágyakozol az Ő akaratának teljesítésére és így mélyül a személyes kapcsolat. Akár egész napodat átszőheti a csendes beszélgetés az Úrral. Ez nem zökkent ki a munkából, hanem inkább aktívabbá teszi azt, hiszen így tudatosul benned, hogy mindent Őérte, Őáltala és Övele lehet csak megtenni. Ez nem nehéz, csak be kell lépni Isten szeretetének atmoszférájába, hinni, hogy Ő figyel rád, törődik veled, örül gondolataidnak, várja szavaidat, szereteted megnyilvánulásait...

Van akinek nagyon nehéz a családi élete. Társa nem törődik vele, elhanyagolja, hűtlenségeket követ el, fájdalmat okoz. Hogyan lehet mindezt megoldani? Keserűséggel? Nem. Veszekedéssel? Nem. Itallal? Nem. Akkor mivel?

BELSŐ IMÁVAL

Határozottan oda kell vinni fájdalmas tapasztalataidat a szeretet Királyához, Jézushoz, mert csak Ő ért meg téged ebben a helyzetben. Megaláztatásaidat le kell tenni az Ő kezébe (Őt is megalázták), sebeidet rá kell helyezni az Ő szívére (Őt is megsebezték). Ez az élő hit betölti azt a hiányt, amelyből indulatok, fájdalmak, megaláztatások fakadnak. Így gazdaggá válsz! Aki lelkileg gazdag, az a nehéz helyzetben is tud békét, sőt örömöt sugározni. Ismerd föl gazdagságodat! Ismerd föl, hogy Isten határtalanul szeret téged és veled van! Ismerd föl az öröm forrását, amely közel van hozzád!

Katona István

ELŐKÉSZÜLET A NAGY JUBILEUMI ÉVRE

ÚTMUTATÁS

— II. JÁNOS PÁL PÁPA LÁTOMÁSAI AZ EZREDFORDULÓRÓL —

Néhány éve gyermekeim egyik társadalomtudományról szóló könyvét olvastam és felfedeztem benne egy táblázatot, amely a 2000. évet a következő évszázad és a harmadik évezred kezdetének jelezte.

Ez így azonban nem pontos, hiszen a harmadik évezred 2001. január elsejével kezdődik. Azóta azonban világossá vált, hogy a legtöbb ember elhiszi ezt a tévedést.

Azoknak egyike, akik nem osztják ezt a véleményt, Szentatyánk, II. János Pál pápa, aki a 2000. évet jubileumi évnek nevezte és fontos pasztorális tervet adott az elkövetkező évekre – a Tertio Millennio Adveniente-t –, a harmadik évezred közeledtével. A pápa majdnem két évvel ezelőtt nyilvánosságra hozott terve és látomása a katolikus Egyház legszebb titkai közé tartozik.

Mit mond a Szentatya? Milyen cselekedetekre kaptunk meghívást? Hogyan tudjuk ezt a karizmatikus megújulásban felhasználni? Ha meg akarjuk érteni, hogy mit jelent a Szentatya számára a közelgő harmadik évezred, emlékezetünkbe kell idéznünk az 1990-ben kiadott Redemptoris Missio (A Megváltó missiója) c. apostoli körlevelet: *„Ahogy közeledik a Megváltás harmadik évezrede, úgy készíti az Úr a kereszténység nagy tavaszát és most már láthatjuk annak első jeleit."*

A Tertio Millennio Adveniente-ben így ír:

„Ebből a szempontból nézve Krisztus születésének 2000. évfordulója rendkívül nagy jubileumot jelent, nem csupán a kereszténységnek, hanem közvetve az egész emberiségnek, tekintettel arra a szerepre, amit a kereszténység játszott az elmúlt 2000 esztendőben. Jelentőségteljes az, hogy ma már szinte az egész világ minden népe az időt Krisztus születésétől számítja, s így e dátum a mai kalendáriumok középpontja lett. Nemde ez is jelzi, hogy milyen páratlan jelentősége van a Názáreti Jézus születésének az egyetemes történelemre?"

Ezért a Szentatya a 2000. évet nagy jubileumi évnek kiáltotta ki és útmutatást adott az egyháznak a jubileum előkészítéséhez. Ezeket a felkészülési éveket gyakran „új advent"-nek nevezi.

A JUBILEUMI ÉV ELŐKÉSZÍTÉSE

Az előkészület két részre tagolódik. Sajnálom, hogy az Egyházban nem sok szó esett az első részről. Ez a szakasz már véget ért. Az 1994-1996-ig tartó éveknek *„föl kell ébreszteni a keresztény népben annak tudatát, mekkora érték és milyen jelentős az emberi történelemben a 2000. év Jubileuma."*

Különös jelentősége van a megtérésnek (metanoia): *„A jubileumi öröm különleges összetevője a bűnbocsánat és a megtérés fölött érzett öröm."*

Ezért mi, az Egyház *„nem lépheti át az új évezred küszöbét anélkül, hogy ne sürgetné gyermekeit, tisztuljanak meg a bűnbánatban a tévedésektől, a hűtlenségtől, az állhatatlanságtól és a késedelmes szívűségtől."*

A nagyobb bűnbánatot és megtérést követelő bűnök közé kell sorolnunk azokat, **melyeket Isten népének egysége ellen követtünk el.** *„Az évezred végén az Egyháznak még buzgóbban kell a Szentlélekhez fordulnia, hogy kérje tőle a keresztények egységének ajándékát."*

A széttört egység mellett még további bűnöktől is meg kell szabadulnunk.

„Egy másik fájdalmas fejezet, mellyel az Egyház gyermekei csak bűnbánó lélekkel nézhetnek szembe, az a magatartás, mely – különösen bizonyos századokban – az igazság szolgálatára hivatkozva egyetértett a türelmetlen, sőt még az erőszakos módszerekkel is."

1997-1999

Az előkészület második szakasza három évig – 1997-től 1999-ig – tart.

„Az első évet, 1997-et Krisztusnak, az Atya Igéjének szenteljük, aki a Szentlélek működése által emberré lett." Ebben az évben **megújult érdeklődéssel forduljunk a Szentíráshoz.** *„A kinyilatkoztatott szövegben ugyanis maga a mennyei Atya hajol le hozzánk jóságosan és társalog velünk azáltal, hogy kinyilatkoztatja egyszülött Fiának természetét és az emberi üdvösség tervét."*

Minden évben megemlékezünk Máriáról is. 1997-ben Máriát *„istenanyasága misztériumában fogjuk szemlélni."*

„1998-at, a közvetlen előkészület második évét a Szentléleknek szenteljük. A 2000. évre az Egyház nem készülhet másként, csak a Szentlélekben. Amit ugyanis az »idő teljességében« a Szentlélek tett, arra az Egyház csak az Ő segítségével emlékezhet."

Zene füleinknek az alábbi idézet:

„A jubileumi előkészület elsőrangú teendői közé tartozik tehát a Szentlélek jelenlétének és tevékenységének újrafölfedezése." Ismernünk kell a remény jeleit az Egyházban: *„Az Egyház életében a Szentlélek szavának figyelmesebb hallgatása a karizmák elfogadása és a laikusok megbecsülése révén; a keresztények egységének odaadó szolgálata; a többi vallással és a mai kultúrával folytatandó dialógus."*

Máriát *„ebben az évben elsősorban úgy szemléljük és követjük, mint a Szentlélek szavát hallgató asszonyt..."*

1999-nek, a közvetlen előkészület *„harmadik és utolsó évének az lesz a feladata, hogy a hívő ember távlatait kitágítsa Krisztus mértékére, amely »a mennyei Atya mértéke«, aki Őt küldte, s akihez visszatért."*

Ebben az évben *„az Atya felé vezető út érzésének mindenkit arra kell indítania, hogy Krisztushoz, az ember Megváltójához ragaszkodva rálépjen az igaz megtérés útjára."* *„Hogyan ne hangsúlyoznánk még elszántabban az Egyház törődő érdeklődését a szegények és elhagyottak iránt? És a Jubileumot úgy kell képviselniük (a gazdag nemzeteknek), mint alkalmas időt pl. arra, hogy elengedjék teljesen vagy legalább részben a nemzetközi adósságokat, melyek sok nemzet sorsát nehezítik. És szembe kell nézni (az Egyháznak) a szekularizmussal és Máriát úgy kell szemlélni, mint az Isten- és felebaráti szeretet tökéletes példáját."*

A JUBILEUMI ÉV ÜNNEPLÉSE

„Ebben az ünneplésben a cél a Szentháromság megdicsőítése, akitől minden származik, s akire a világban és a történelemben minden irányul."

A 2000. év teljesen eucharisztikus lesz: *„Az Üdvözítő, aki húsz évszázaddal ezelőtt testet öltött Mária méhében, az Eucharisztia szentségében folyamatosan az isteni élet forrásaként adja magát az emberiségnek."*

A Szentatyának mély és éles látomása van arról, hogy hova fogja vezetni az Úr az Egyházat a harmadik évezredben. Két szempontot említek. Először: miközben az Egyház az első évezredben sok vita ellenére lényegében egységes volt, a másodikban *„az egyházi közösség fájdalmasabban tapasztalta azokat a szakadásokat, melyek nyilvánvalóan ellenkeznek Krisztus akaratával és botránkoztatják a világot."*

A harmadik évezred Egyháza ismét egységes lesz. Ez a Szentatya belső imádsága.

Ez a mi Urunk imádsága! Ez legyen a mi imádságunk is: „*A harmadik évezred küszöbén, e rendkívüli órában az Egyház legsürgetőbb kéréseinek egyike az Úrhoz, hogy növekedjék az egység a különböző hitvallású keresztények között, mindaddig, amíg el nem érjük a teljes közösséget.*" Egy ilyen egység a Szentlélek kegyelme és adománya, amelyre nekünk felelősségteljesen kell válaszolnunk.

Másodszor: Dr. Vinson Synan, a pünkösdista egyház képviselője szerint – aki a karizmatikus megújulás amerikai koordinációs csoportjának elnöke is – a 19. század Egyháza egy felső hatalomhoz fohászkodó egyház volt, a 20. század Egyháza azonban a Szentlelket megtapasztaló egyház. A 21. évszázad Egyháza pedig egy váratlan evangelizációs robbanást fog átélni.

Ezt hangsúlyozza ismételten a pápa is. „Új evangelizációra" hív és azoknak a kultúráknak az „újraevangelizációjára", amelyek egyszer keresztények voltak és ma hanyatlás, pusztulás jellemzi őket.

Az új evangelizáció fő szerzője a Szentlélek. Ezért hangsúlyozza olyan nagyon a Szentatya a Szentlélek szerepét, amikor arról beszél, „*hogy a keresztények tanulékonyak a Szentlélek működése iránt*", és föl akarja ébreszteni az érzékenységet mindaz iránt, amit a Szentlélek mond az Egyháznak és az egyházaknak.

Walter Matthews

MÁRIA, A BÉKE KIRÁLYNŐJE
GYÓGYULÁSRA HÍV
– MEDJUGORJE, 1997 MÁRCIUS 25 –

DRÁGA GYERMEKEK!

MA KÜLÖNÖSEN HÍVLAK BENNETEKET ARRA, HOGY VEGYÉTEK KEZETEKBE A KERESZTET ÉS ELMÉLKEDJETEK JÉZUS SEBEIRŐL.

KÉRJÉTEK JÉZUST, HOGY GYÓGYÍTSA MEG AZ ÉLET SORÁN SZERZETT SEBEITEKET, AMELYEKET BŰNEITEK, VAGY SZÜLEITEK BŰNEI OKOZTAK NEKTEK, DRÁGA GYERMEKEK!

ÍGY ÉRTITEK CSAK MEG, DRÁGA GYERMEKEK,
HOGY A VILÁG A TEREMTŐ ISTENBE VETETT HIT GYÓGYERejÉRE SZORUL.

JÉZUS SZENVEDÉSE ÉS A KERESZTEN TÖRTÉNT KÍNHALÁLA ÁLTAL ÉRTITEK MEG, HOGY TI IS CSAK IMÁDSÁG ÁLTAL VÁLHATTOK A HIT IGAZI APOSTOLAIVÁ;
AMIKOR EGYSZERŰSÉGBEN ÉS IMÁDSÁGBAN AZ AJÁNDÉKBA KAPOTT HIT SZERINT ÉLTEK.

KÖSZÖNÖM,
HOGY KÖVETTÉTEK HÍVÁSOMAT!

URAM, SZERETNÉK MEGTANULNI SZERETNI!

TANÍTÁS

— II. RÉSZ —

A szerelem minden, amire szükséged van?

Azoknak az igényeknek a skálája, amelyeket mind ki akarunk elégíteni, nagyon széles. De még ha úgy is találjuk, hogy mindent kielégítettünk, marad még egy megfoghatatlan valami, egy ősi vágy vagy vákuum, amire a hit a maga belső világa szerint nem keres végső beteljesedést. Tudja, hogy a végső boldogságot csak az Istennel való korlátlan közösségben – a halál után – fogja élvezni. Ezt az ősi igényt, az abszolút vágyat, az ember rendszerint a leginkább testet öltött megfogható igénnyel azonosítja. A teljes kielégültség és beteljesedés attól várható, amire pillanatnyilag a legnagyobb szükség van:

a sivatagban a szomjazó a vízről zeng „szerelmes" dalt, az éhező az étkezésről, a fogoly a szabadságról, az elhurcolt ember a hazájáról, a vak a látásról – és egy magányos ember a szerelemtől: „all you need is love" – a szerelem minden, amire szükséged van!

Az egyetlen szükséges dologra való koncentráció előnye teljesen világos: az ad energiát, hogy az ember nekimenjen a legnagyobb nehézségeknek is a cél érdekében, amellyel azonosulhat. Csak akkor csap át negatívumba, ha ez a jogos „egyoldalúság" nem lesz tudatossá a beteljesülés pillanatában. Mivel a hazatérő „mindent" a hazatéréstől vár, a fogoly „mindent" a szabadulástól, a házaspár „mindent" a szerelemtől, a magas elvárás terhe agyonnyomja a beteljesülés boldogságát. Csalódni fogunk. „A beteljesülés melankóliája" (E. Block) marad meg. A célt elértük, a vágy teljesült – de marad még valami, a tudás, amely valami több-lét felé vonz, amelyben azonban már nem tudok hinni.

Ha előbb nem, itt tudatosulnia kell számomra annak a hitnek, hogy Isten a legvégső realitás, amelyhez oda vagyok láncolva, hogy ne csak vágyakozásomban kiáltsak Istenhez, hanem a beteljesülésben is. A szükségben, rászorultságom tudatában kiáltok Istenhez. A „beteljesülés melankóliájában" már nem tudok hinni magasabb értékekben, nem motivál semmi, rezignált vagyok, hajlamos a felületességre, azaz arra, hogy elfelejtsem Istent.

Meg kell tehát tanulnom, hogy ne csak azért kiáltsak Istenhez, mert szükséget szenvedek, hanem magáért Istenért, hogy Őt tapasztaljam meg társamban, és hogy a vágy beteljesülését ne veszélyeztessék hamis elvárások annak kielégítése után. A vágy abszolút volta jogos, de csak Isten utáni vágyként. Ha a beteljesülés élménye megszabadul az abszolút elvárás terhétől, pontosan abban tapasztalom meg a beteljesülés egy töredékét, a legnagyobb dolog megsejtését, „az eljövendő emlékét". A beteljesülés nagysága kettős képességében rejlik: csillapítja a vágyat és képessé tesz, hogy kitartsak a végső beteljesülésig Istenben, magával Istennel. A beteljesülést akkor élem át a legmélyebben, ha egyidőben csillapítja a vágyat és növeli a várakozó örömet, amivel egyúttal megnyugtat és motivál.

Eljegyzés után

Nehezemre esik, hogy Veled éljek anélkül, hogy ismernélek. Hogy hűséges legyek Hozzád anélkül, hogy tudnám, vagy-e. De boldoggá tesz engem, hogy ezt megtanuljam és tudom, hogy ez Téged boldoggá fog tenni!

Ha találkozom egy lánnyal, a magam mércéje szerint értékelem, megvizsgálom, hogy megvannak-e benne a jó tulajdonságok ahhoz, hogy a feleségem lehessen. Hát igen, jó, ha Téged kereslek és lépéseket teszek abba az irányba, hogy megismerjelek. De itt egyáltalán nem erről van szó. Ez gyakran csak egy „erotikus inger", ahol a lány személye közömbös számomra. Ha egyszer ebbe belemegyek, ez a magatartás önálló életet kezd élni és többé már nem lehet ellenőrizni. Szemeim – mintha öntudatlanul keresnének valakit – egész idő alatt az egyik lányról a másikra vándorolnak. Végül is tudom, hogy **TÉGED** kereslek – de nem így akarlak megtalálni.

De ha az egész személyről van is szó, nem érzem igazán jól magamat. Nem akarok minden lányt az én szempontomból nézni, nem akarom azt, hogy az ő értéküket és az én érdeklődésemet csak az határozza meg, hogy lehetnének-e a feleségem vagy sem. Szabad akarok lenni, és úgy akarok találkozni vele – valóban övele – függetlenül tőlem, ahogyan Isten látja őt a maga szeretetével.

Házas férfiaknál is megfigyeltem ezt a „felmérő" magatartást és el tudom képzelni, hogy bizony Te is tapasztalni fogod majd nálam. Remélem, hogy kivált Belőled valamit, mert én örülök szerelmi féltékenységednek – ez

számomra értékem tudatát jelenti. De mindegy lesz-e Számodra, hogy mit tettem, mielőtt megismertelek?

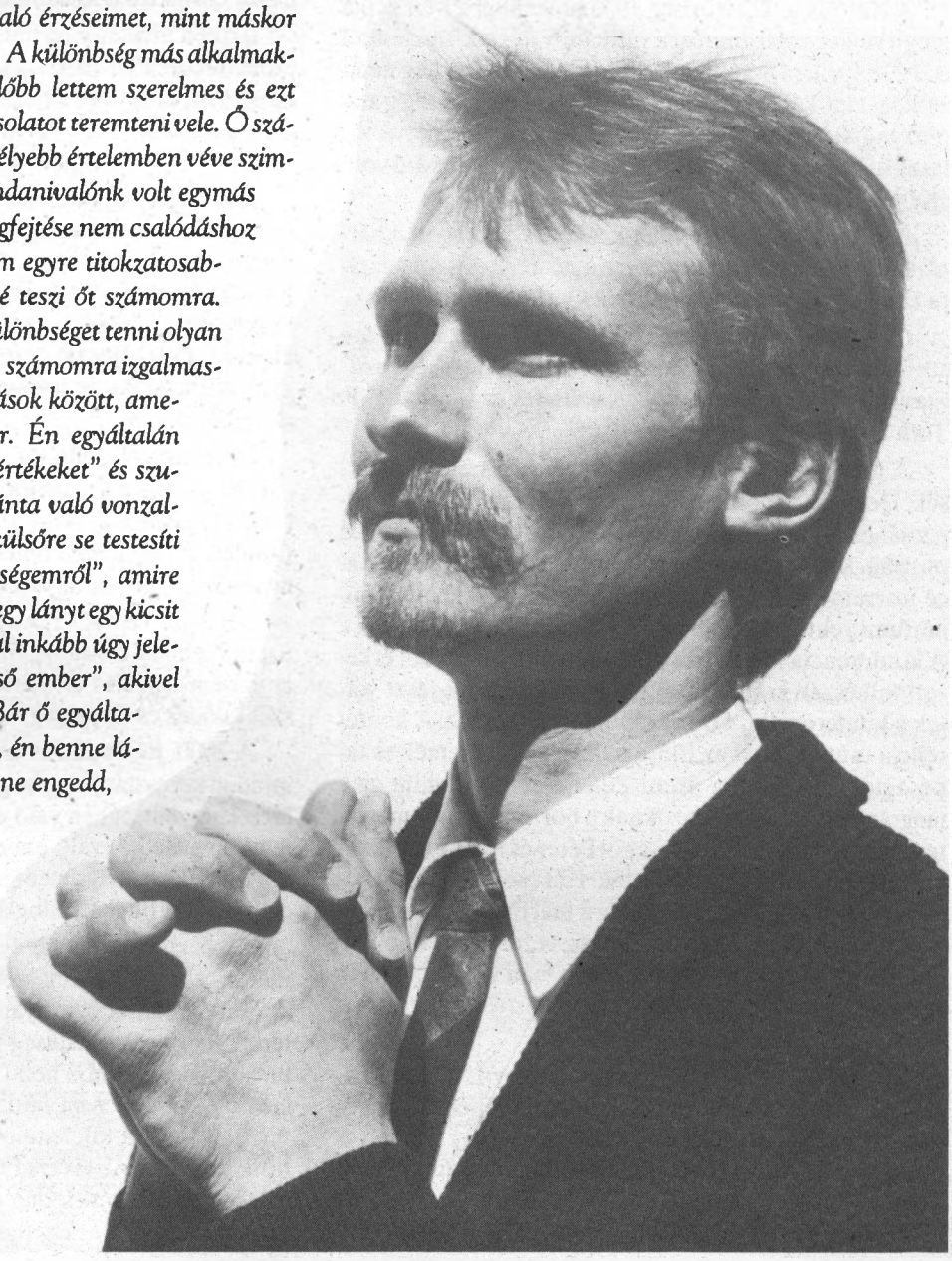
A házassággal a „felmérés" automatikussá vált magatartását magától el fogom-e hagyni? Aligha. Tehát gyakorolhatom ezt Veled való jegyességem alatt. Megjegyzem, ha az egymás megismeréséig tartó időt nem negatívan, „még nem házasként", hanem pozitívan, „már jegyesként" élem át, nagyon kiegyensúlyozott vagyok. Az idő kihasználása, hogy magamat konstruktív módon előkészítsem számodra, sokkal dinamikusabb életet teremt nekem, mint a bénító „még nem".

A döntés

Uram, ma konkrétan és sürgősen kérlek, hogy vezess engem házastársam kiválasztásánál. Nem tudom olyan egyszerűen félretenni az iránta való érzéseimet, mint máskor és azokat észérvekkel leépíteni. A különbség más alkalmakhoz képest abban áll, hogy előbb lettem szerelmes és ezt követően próbáltam meg kapcsolatot teremteni vele. Ő számomra kezdettől fogva a legmélyebb értelemben véve szimpatikus volt és egyre több mondanivalónk volt egymás számára. Személyiségének megfejtése nem csalódáshoz és eltávolodáshoz vezet, hanem egyre titokzatosabbá, érdekesebbé és értékesebbé teszi őt számomra. Nála egyáltalán nem tudok különbséget tenni olyan tulajdonságok között, amelyek számomra izgalmassá teszik őt és olyan jellemvonások között, amelyekkel megalkuszik az ember. Én egyáltalán nem látok benne „kimagasló értékeket" és szuperlatívuszokat, amelyekre iránta való vonzalmamat alapozhatnám. Még külsőre se testesíti meg álomképemet „az én feleségemről", amire egyébként szükség lenne, hogy egy lányt egy kicsit „bálványozni" lehessen. Sokkal inkább úgy jelenik meg előttem, mint „az első ember", akivel ilyen tudatosan találkozom. Bár ő egyáltalán nem különbözik másoktól, én benne látom „a Nő"-t. Uram, kérlek, ne engedd, hogy bármilyen ostobaságot kövessek el vele szemben, hanem vezess engem a Te terved szerint. Számomra az okoz nehézséget, hogy felismerjem a **TE** *akaratodat. Hallottam olyan férfiakról, akik bíztak egy „sorsszerű vezetésben" és tétlenül várták, hogy választott hölgyük az „ölükbe hulljon". Álmaikból az rázta fel őket, hogy jött valaki más, akinek több volt a bátorsága és az orruk elől elragadta őt. Akkor hirtelen megszereztek valaki mást, de a belső vezetés éppoly távol állt tőlük, mint a nagy szerelem. Boldog vagyok, hogy a Te szereteted ki akarja bontakoztatni az egyéniségemet, és nem degradál egy akarat nélküli bábfigurává. Köszönöm, hogy Szentlelked nem oltja ki az én emberi képességeimet és adottságaimat, hanem támogatja és kibontakoztatja őket. Köszönöm a magam akaratát, amit szeretetben és engedelmességben alárendelek a Te akaratodnak.*

H. Eckstein

— FOLYTATJUK —

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS HÍREI

II. János Pál pápa üzenete

Az egyházilag jóváhagyott Elkötelezett Katolikus Közösségek Testvérisége november 5-12-ig Rómában tartotta VII. nemzetközi találkozóját. Európa, Ázsia, Észak és Dél-Amerika valamint Óceánia negyven karizmatikus közösségét 285 küldött képviselte.

A Katolikus Testvériség 1995 november 27-én kapta meg a végleges elismerést a vatikáni Világiak Tanácsától és 1996 április 18-án Brian Smith-et, a Testvériség nemzetközi elnökét és a brisbane-i Emmanuel Szövetség alapító tagját a vatikáni Világiak Tanácsának tagjává választották. Az ezévi konferencia témája a következő volt: *„Készítsétek az Úr útját!"*

A cél az, hogy előkészítsük a közösség tagjait a harmadik évezred megünneplésére és az Egyház szolgálatára buzdítsunk mindenkit, akikkel kapcsolatban állunk.

Csak néhány témát említek: – *„Új evangelizáció és a harmadik évezred"* Paul Cordes; – *„A harmadik évezred"* Stanislaw Rylko püspök; – *„Készítsétek az Úr útját!"* P. Tom Forrest.

A misét celebrálók között volt Francis Stafford, érsek, Denver korábbi püspöke és a vatikáni Világiak Tanácsának újonnan kinevezett elnöke, Stanislav Rylko püspök, Michel Santier a Rejouis-toi közösségből Alsace Lorraine-ban, Franciaországból és a korábbi szemináriumi rektor Coutancesól, valamint P. Tom Forrest. A konferencia ideje alatt a miséken a 14 országból érkezett lelkészek koncelebráltak. Minden misén részt vettek a konferencia 14 országából jött lelkészek. A konferencia csúcspontjai az ifjúsági delegációk személyes tanúságtételei voltak a Szent-Péter téren, valamint az a megrázó hatás, melyet azoknak a börtönöknek a meglátogatása tett a küldöttekre, ahol Péter és Pál apostolokat kivégzésük előtt fogva tartották. Hat csoportban kb. 50-50 személy csendben járta végig a mártírok útját a közel 700 méter hosszú, Kolosszeumhoz vezető szakaszon, és imádkozás és éneklés után az aréna falai visszhangozták az egymás után hangosan tett hitvallásokat, emlékezve a mártírok kiontott vérére.

Miközben II. János Pál pápa mintegy 1500 bíborossal, püspökkel és lelkésszel együtt ünnepelte 50 éves pásztori jubileumát, időt szakított arra, hogy személyes üzenetet intézzen a küldöttekhez. Ebből idézünk: *„Nem tudunk eléggé hálát mondani az Úrnak azért a sok gyümölcsért, amely az elmúlt időszakban a Szentlélekben való megújulás által az egyénekben és közösségekben történt."*

Miközben Istennek mindezért hálát mondok, ismételten felhívom a figyelmet azokra a szavakra, amelyeket a Redemptoris Missio-ban írtam: *„Ahogy közeledik a Megváltás harmadik évezrede, úgy készíti az Úr a kereszténység nagy tavaszát, és most már láthatjuk annak első jeleit."*

A vatikáni Világiak Tanácsa november 27-én véglegesen elismerte a Katolikus Testvériséget.

Ezzel a hivatalos okirattal az Egyház kifejezte nagyrabecsülését a Testvériség céljaival és módszereivel kapcsolatban, és egyúttal megerősítette egyházi identitását. Az identitásnak ez a kinyilvánítása arra szólít fel, hogy szorosabban együttműködjünk a helybéli plébániákkal.

A Krisztus egyházának felépítésében munkálkodó lelkipásztorok és a karizmatikus mozgalom közötti együttműködés támogatására a Világiak Tanácsa egy dokumentumot készít elő, amely fontos útmutató lesz ezen közösségek életére és szolgálatára, valamint lelki adományaik megkülönböztetésére vonatkozóan. Imádkozzunk azért, hogy ez a dokumentum meghozza a várt eredményeket.

Mivel a nagy jubileumi évre az Egyház nem készülhet *„másként, csak a Szentlélekben"* (Dominum et Vivificantem, 51) javaslom, hogy 1998-at a Szentléleknek, és az Ő megszentelő jelenlétének szenteljük Krisztus tanítványai közösségének körében.

Teljes szívemből remélem, hogy ebben az évben a Szentlélekben élő mozgalmak tanújelét adják az isteni kegyelem egyesítő erejének. Mert a Szentlélek a megszentelődés és az egység soha ki nem apadó forrása.

A 2000. jubileumi év mindenekelőtt sürgős felhívás minden kereszténynek, hogy életüket ismételten elkötelezzék a szentségben való életre. Az igazi szentség nem jelenti az életből való elmenekülést. Ezen az Evangélium megélését kell érteni a mindennapi életben, a szociális és politikai állásfoglalásban.

A közelgő harmadik évezred sürgető feladata az újraevangelizáció. Természetes, hogy nem egyszerű dolog az Evangéliumot egy olyan világban hirdetni, ahol kijelentik, hogy nincs szükség Istenre. De nekünk Szent Pál meggyőző szavaihoz kell tartanunk magunkat: *„Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot"* (1Kor 9,16). Ma ezt a kijelentést ki kell egészíteni az egység hirdetésével. *„Az évezred végén az Egyháznak még buzgóbban kell a Szentlélekhez fordulnia, hogy kérje tőle a keresztények egységének ajándékát."* (Tertio Millennio Adveniente, 34)

⇐ ⇐ ⇐ FOLYTATÁS A 2. OLDALRÓL

Fokozódik bennünk a társadalmi közösségnek, a tulajdonképpeni életközösségnek érzete; ugyancsak átjár a kötelesség tudata, hogy ha valamit, hát az életet összetörni, fogyasztani, kizsarolni és prédává tenni nem szabad; nem szabad millió és millió embert, testvéreinket Krisztusban eszközzé alacsonyítani, s ha kell valamire áldozni, ha kell valamiért pénzt adni, hát elsősorban arra a föladatra s arra a munkára kell abból minél többet fölajánlanunk, mely az emberből, aki eddig csak szám és eszköz, állat és portéka volt, embert akar nevelni!

Megszáll továbbá a lelkek szeretete, s kényszerűséggé növekszik bennünk a meggyőződés, hogy a zűllötteket és iszákosokat, a munkakerülőket s naplopókat meg kell javítanunk. Egyre szélesebb társadalmi köröket hódít meg az a vágy, hogy az eddigi eljárással szakítva úgy bánjunk a bűnösökkel, hogy a bűntettek büntetésében is inkább a gonoszoknak megjavítása s a bűn veszélyeinek elhárítása álljon előtérben.

Ki kell emelnem azt az észrevevést is, hogy egyre jobban irtózunk a piszoktól és alacsonyságtól, a rongyoktól és lebujoktól, a testi és lelki tisztátalanságtól, melyben ezer meg ezer év óta a szegénység lakik s amely miliő a barlanglakók idejétől csak abban változott, hogy több a rongy és rosszabb a levegő most, mint azelőtt volt, s hogy kevesebb jut a napfényből, az erdő leheletéből a modern szegénynek, mióta a mamut-legelőkön a milliomosok palotái állnak. De ez a levegőhiány minket is fullaszt, s ez a sötétség minket is bánt, s azért reméljük, hogy eljön az idő, mikor nemcsak többet ajánlanak majd föl a szegények lakásaira, mint a hadihajóknak és más életpusztító s szenvedés-szaporító szörnyetegeknek építésére.

Ezekben a nemes, szociális érzésekben a világjavulás kiindulásait látom; látom bennük a krisztusi szónak társadalmi kiváltását: szeress; szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!

De van a jobb világalakulásnak s ezzel a pünkösdi Lélek térfoglalásának más, mélyebb és igazibb kritériuma is, mellyel a modern világban hál' Istennek találkozunk. Ez az erkölcsi jelleg ugyan még nem verődött ki öntudatos erkölcsiséggé, tehát uralkodó köztudattá a modern ember lelkén, de látnivaló, hogy folyton jelentkezik bennünk, hogy iparkodik átalakítani a közérzést; s ezt a jobb s erkölcsibb lelkiséget én abban látom, hogy a közönségnek egyre jobban jut öntudatára, hogy minden javulásnak, legyen az egyéni vagy társadalmi, legyen az nemzetiségi vagy emberiségi, alapja s gyökere az egyes embernek lélekben való újjászületése. Újjászületett emberek kellenek, kik a bűnt gyűlölik s a jót szeretik! Jó társadalom csak jó emberek által lesz, s államok s nemzetek is akkor születnek újjá, ha a lelkek megújulnak. Tehát a harc az egyes lélekért folyik; az egyes lélek megújulásán kell dolgoznia egyháznak, családnak s iskolának. Az egyes lélek értékében kell látnunk a világ értelmét. Így a szociális munka is végelemzésben lelket keres, lelket szeret s lelket ment és sürgeti az Írás szavát, hogy »aki nem születik újjá vízből és Szentlélekből, az nem megy be a mennyek országába«, s tapasztalásból hozzáteszi, hogy földi ország sem boldogul, csak újjászületett emberekkel.

Istenem, hát van-e valami, amiben inkább ért egyet evangélium s világfejlődés?! S ha a »világ« is ezt sürgeti, hát nem nyilatkozik-e meg benne az Isten szelleme, nem hatja-e át érzését a pünkösdi Lélek?!

Prohászka Ottokár: Elmélkedések az Evangéliumról – részlet, 137-140. old.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Az elmúlt hónapban újra megjelentettük **Jörg Müller** atya keresett könyvét, melynek címe: **„Utak a lelki élethez"** (2. kiadás). Ára: 150.–Ft.
- A Katolikus Karizmatikus Megújulás 30. évfordulójára megjelentettük: **Robert DeGrandis** atya könyvét, amelyet az amerikai püspöki bizottság dokumentuma alapján írt. Címe: **Új bevezetés a katolikus karizmatikus megújulásba**. (120.–Ft)
- **Mit jelent a Biblia?** címmel megjelentettünk egy 90 perces videokazettát, amely a Biblia teológiai és közösségi használatát tartalmazza. Ajánljuk keresőknek, hittancsoportoknak, imacsoportoknak. Ára: 1650.–Ft.
- Ménfőcsanakon Fülöpkurzus lesz augusztus 9 től 11 ig.Bibliakurzus aug.20 tól 24 ig.Prédikátor kurzus aug 26 tól 30 ig.Pál titka szept. 1 től 6 ig.
- Május 25-én (14-22 óráig) amerikai testvérek **evangelizációs összejövetelt** tartanak Budapesten a Körcsarnokban. Szórólapokat, plakátokat a szervezőktől (Kunszabó Zoltán és csoportja) lehet kérni. Miskolcon és Pécsen is tartanak összejöveteleket (május 22 és május 24).

90,- Ft

„Azért jöttem, hogy tüzet hozzak a földre..."
Lukács 12,49

LÁNGOLJON A SZÍVÜNK!

Katolikus evangelizációs összejövetelek országszerte

„Nem szégyellhetjük már tovább az Evangéliumot. Itt az ideje, hogy a háztetőkről hirdessük!"
II. János Pál, Denver 1993

MI EZ A TŰZ?
Isten szeretete, amelyre vágyakozol!
Jöjj és tapasztald meg!

Akik az Evangéliumot hirdetik:

MICHAEL SCANLAN T.O.R. atya
a Steubenville-i Ferences Egyetem elnöke

RALPH MARTIN
az Isten Igéje közösség vezetője

ANN SHIELDS
az Isten Szeretetének Szolgálói szerzetesközösség vezetője

PETER HERBECK
a Renewal Ministries missziós igazgatója

1997. május 22. Miskolc, Városi Sportcsarnok 16.00-21.00

május 24. Pécs, Városi Sportcsarnok 11.00-21.00

május 25. Budapest, Körcsarnok 14.00-21.00

TARTALOMJEGYZÉK • Prohászka: Modern pünkösd...2 • N. Baumert S.J.: Tapasztalatok és alapmagatartások a karizmatikus megújulással...3 •Nikol Baldacchino: Vezetőképzés...8 • Kati: Kitisztultak szemeim...10 • Margit: Az Úrban bízva...11 • Katona István: Miért örül(het)nek a keresztények?...12 • Walter Matthews: Előkészület a nagy jubileumi évre...13 • Eckstein: Uram, szeretnék megtanulni szeretni...16 •A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei...18 • Szerkesztői üzenetek...19

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-9026
Főszerkesztő: Katona István

Kiadja az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az GÖDI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992